

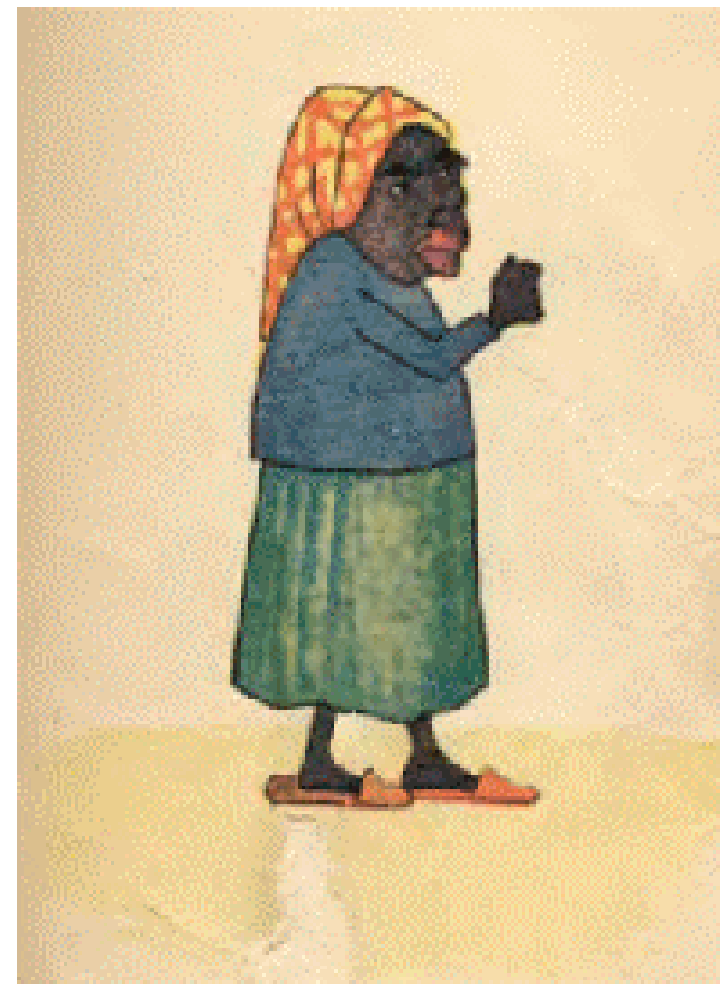
מינגו הילדה השחורה

הלן בנרמן

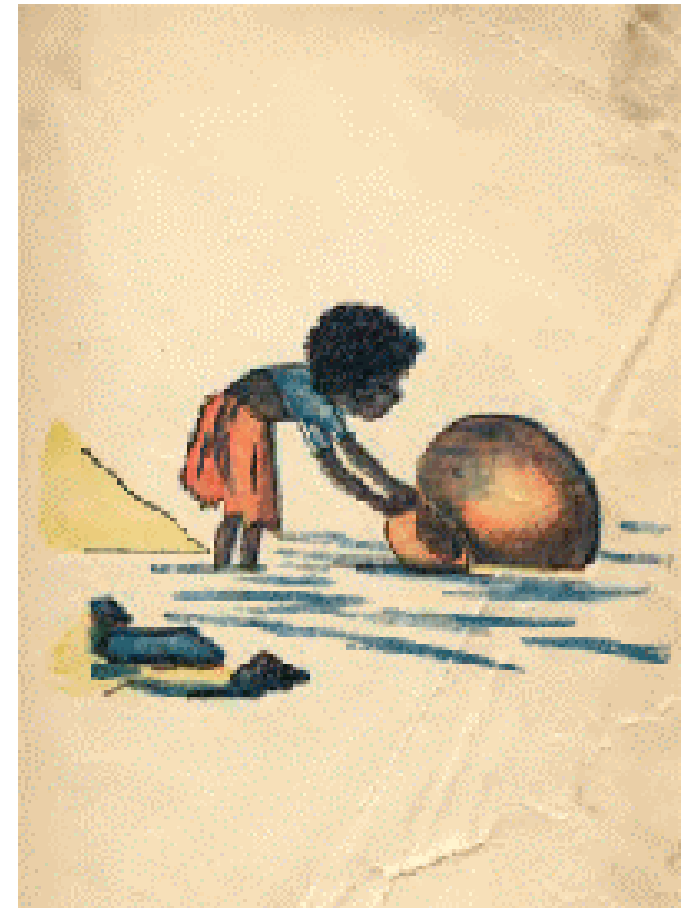
יום אחד נוגגי השחורה קראה למינגו ואמרה "קחי את הכד אל הנהר, מלאי אותו במים וחזרי מיד!"

הייתה פעם ילדה שחורה קטנה בשם מינגו. היא הייתה יתומה וחיה עם אישה זקנה מרושעת, בשם נוגגי השחורה, ששעבדה אותה קשה והרביצה לה כל יום, למרות שהילדה לא עשתה כל דבר רע.

מינגו לא אמרה דבר אלא הסתובבה ורצה חזרה
הביתה מהר, כמה שרק יכלה, והתנין מוגגר רץ אחריה.
אלא שרגליו נתפסו בכד השבור שנתקע על צווארו,
והוא לא יכול היה להשיג אותה.

מינגו הקטנה לקחה את הכד ורצה אתו מהר לנהר. שם
היא התחילה למלא אותו במים, כשפתאום "קרראק!
בנג!" תנין מוגגר האיום הוציא את הזרבובית שלו דרך
תחתית הכד ואמר "הה-הה! מינגו הקטנה. אוכל אותך!"

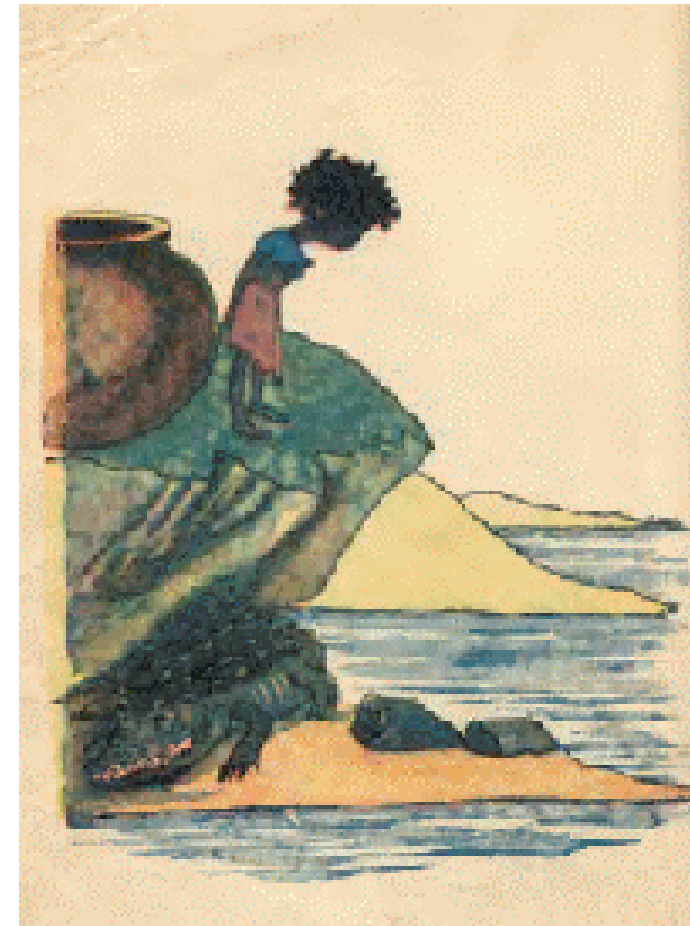
"קחי אותו" אמרה "ותביאי מים, ואל תשברי את הכד, כי אחרת ארביץ לך חזק!"
"אבל זה כד גדול" אמרה מינגו "לא אוכל לשאת אותו כשהוא מלא מים."
"אז תלכי פעמיים ותביאי כל פעם חצי כד" אמרה נוגגי השחורה.

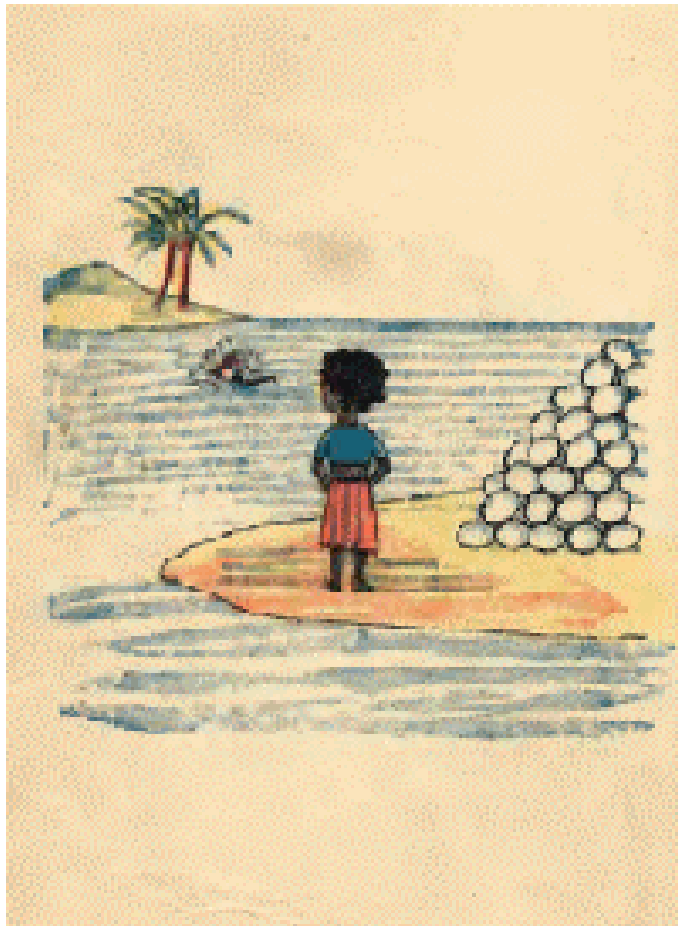
כשמינגו חזרה לנוגגי השחורה וסיפרה לה שמוגגר שבר את הכד, נוגגי כעסה מאוד. "את ילדה רעה" אמרה "בוודאי שברת את הכד בעצמך. אני ארביץ לך." אבל היא הייתה זקוקה מאוד למים ולכן לא עשתה כלום למינגו, אלא נתנה לה כד אחר, גדול מאוד, שבו נהגה לכבס את הבגדים שלה.

עכשיו היא ירדה לחוף והתחילה למלא את הכד במים.
אלא שאז מוגגר זחל מאחוריה, תפס אותה בצמה וקרא
"אהה, מינגו, תפסתי אותך!"
ומינגו הקטנה התחננה "הו, מוגגר הגדול! בבקשה, אל
תאכל אותי!"

מינגו לקחה את הכד והלכה שוב לנהר. אך קודם עלתה
על גדה מוגבהת והסתכלה סביב כדי לבדוק שהתנין
מוגגר לא נמצא בסביבה.
היא לא ראתה אותו, אבל הוא היה שם, אלא הסתתר
תחת הגדה הגבוהה, שם עמדה מינגו, ולמרות שהזנב
שלו בלט מהמים, מינגו לא יכלה לראות אותו.

הוא הלך משם כדי לתפוס בנהר כמה דגים לעצמו
והשאיר את מינגו הקטנה לבדה ליד ערמת הביצים.
מינגו הקטנה התיישבה על אבן גדולה, שמה את פניה
בידיה ובכתה מרות, כי היא לא ידעה לשחות ולא ידעה
איך לברוח מהאי.
אך פתאום שמעה רעש קטן שנשמע כמו "סקוויק,
סקוויק! מינגו הקטנה עזרי לי כי אחרת אטבע!"

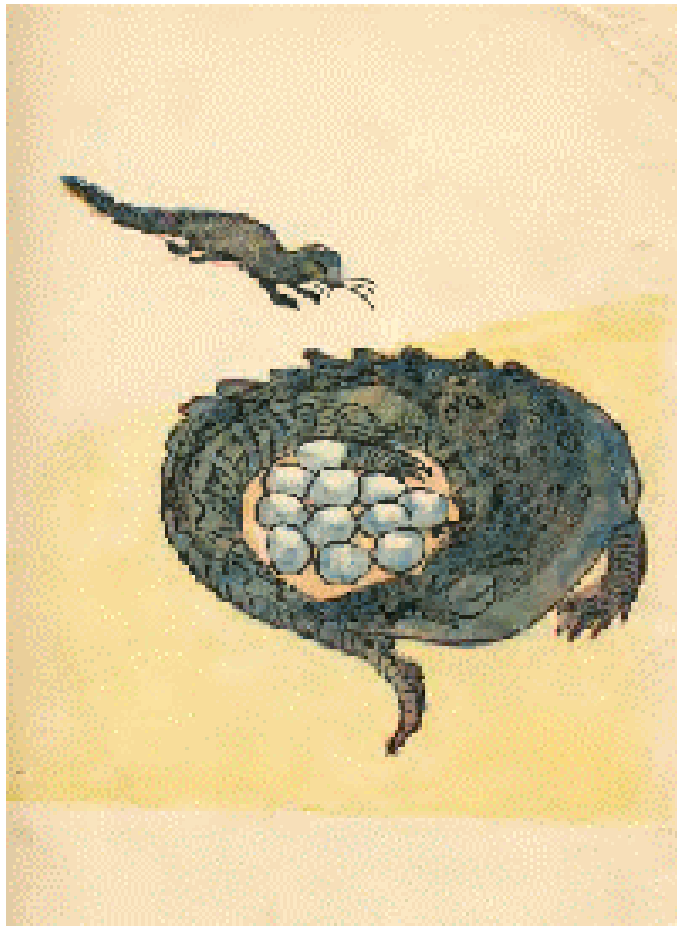
"ומה תתני לי כדי שלא אוכל אותך?" שאל התנין מוגגר.
אבל למינגו לא היה מה לתת למוגגר ואז הוא לקח
אותה לאי קטן שבאמצע הנהר, ושם אותה ליד ערמה
גדולה של ביצים.
"אלה ביצים שלי" אמר "ומחר יצא מכל אחד מהם תנין
קטן, נעשה סעודה גדולה ונואכל אותך."

הנמייה ניצרה את המים מעצמה, ומינגו הקטנה סחטה את שמלתה ותוך כמה רגעים הן היו שוב יבשות. ואז הנמייה התחילה לחפש אוכל וכשראתה את ערמת הביצים קראה "איזה אושר! איזה יופי! מה זה?" "אלה הביצים של התנין מוגגר" אמרה מינגו הקטנה. "אני לא מפחדת מתנינים" אמרה הנמייה ומיד התחילה לשבור את הביצים ולאכול את התנינים שיצאו מהם.

היא קמה לראות מי קורא לה וראתה שיח גדול שצף על פני מים ומישהו בתוך השיח מתפתל ומנסה להשתחרר. היא הסתכלה טוב יותר וראתה שזו נמייה שנתפסה בשיח. לכן היא נכנסה למים כמה שרק יכלה, תפסה את השיח והנמייה עלתה על הזרוע שלה וכך הן חזרו לחוף.

"אני לא אכלתי אותם" אמרה מינגו והוא הלך שוב
לערמת הביצים והתברר לו שבינתיים הנמייה אכלה עוד
הרבה מהם.

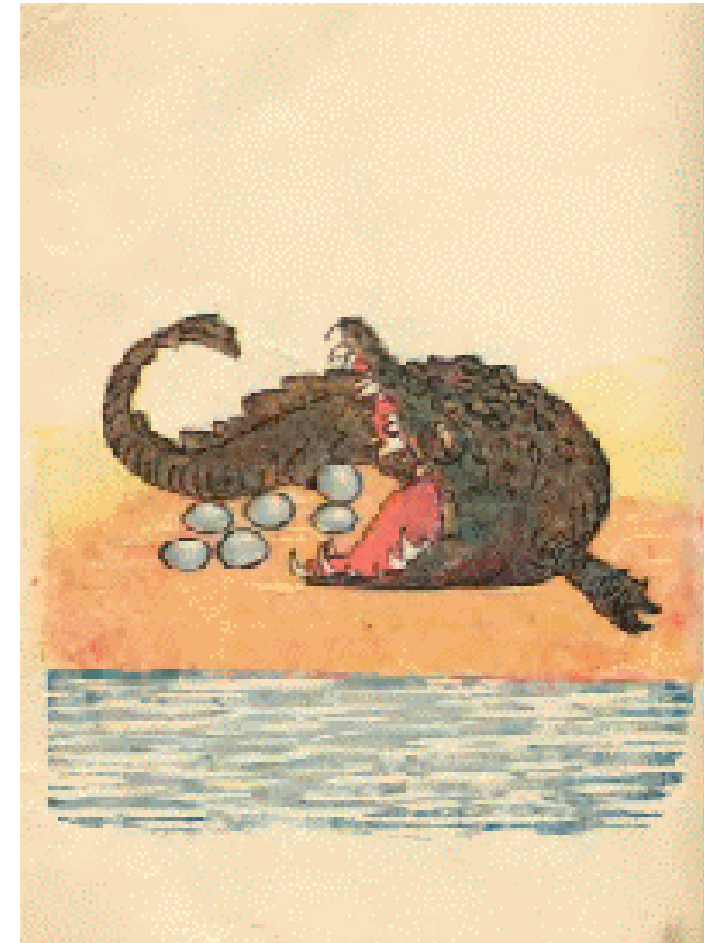
ואז אמר לעצמו התנין מוגגר "אני חייב לשמור על
הביצים עד שהתנינים הקטנים יצאו מהם" והוא נשכב
סביב ערמת הביצים ונרדם.

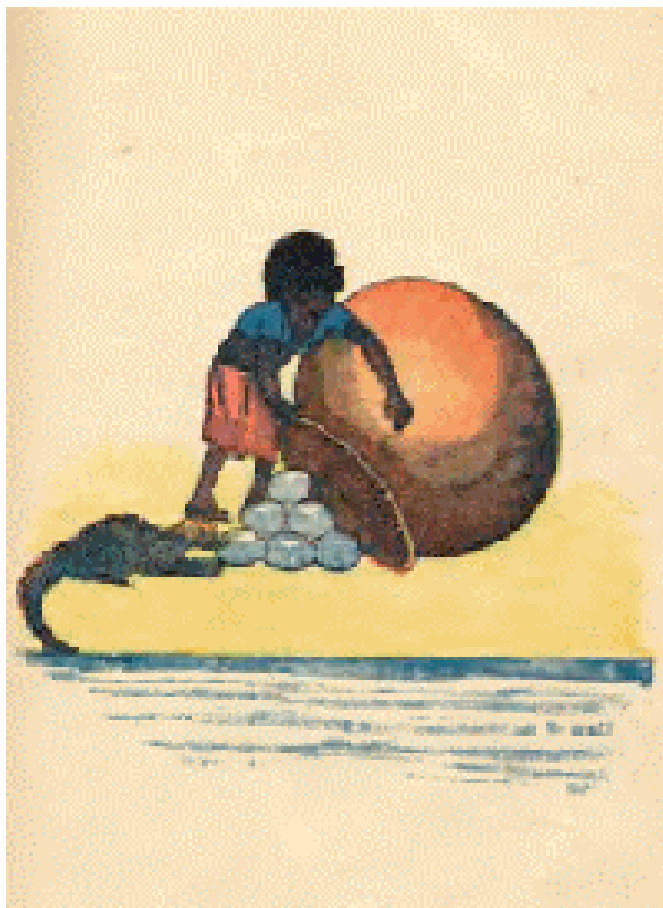
את הקליפות זרקה למים, כדי שמוגגר לא ירגיש
שמישהו אכל את הביצים. אך היא אכלה הרבה
והערמה נעשתה קטנה מאוד, כך שמוגגר יכול היה
לראות מיד, כאשר חזר, שאכלו מהביצים שלו.
הוא ניגש למינגו הקטנה וצעק "איך העזת לאכול את
הביצים?"

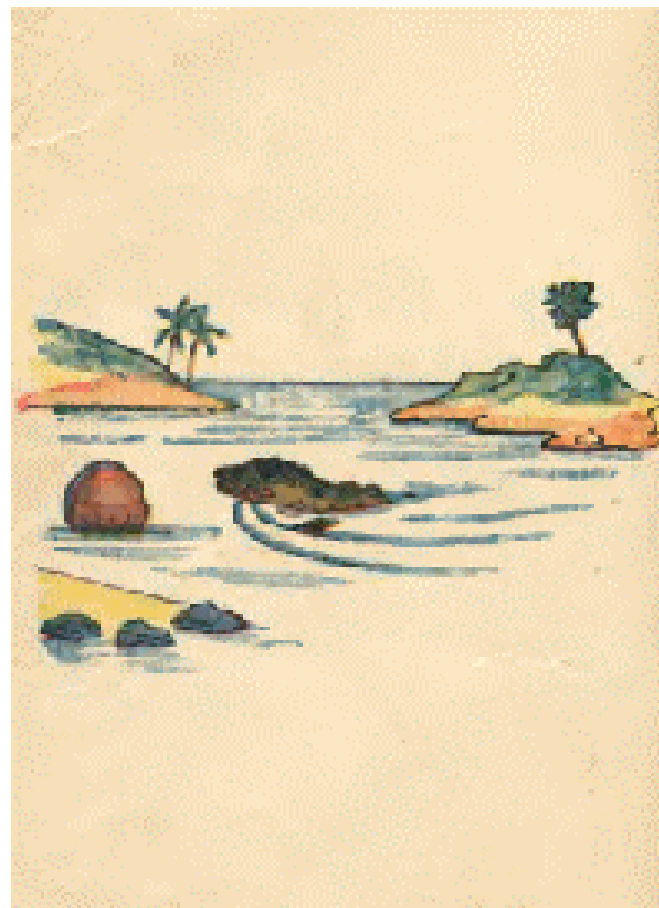
ואז אמר מוגגר "אני יודע מה לעשות. אקח את הכד
הגדול של מינגו הקטנה, ואכסה בה את הביצים, כך
שהנמייה לא תוכל להגיע אליהן."

בינתיים הנמייה התגנבה ואכלה עוד מהביצים
וכשמוגגר התעורר הוא כעס! וי! כמה שהוא כעס! כי רק
עוד שיש ביצים נשארו בערמה. הוא שאג כל כך חזק
וחרק בשיניים, שהתנינים הקטנים בביצים התחילו אף
הם לחרוק בשיניים וניסו לשאוג.

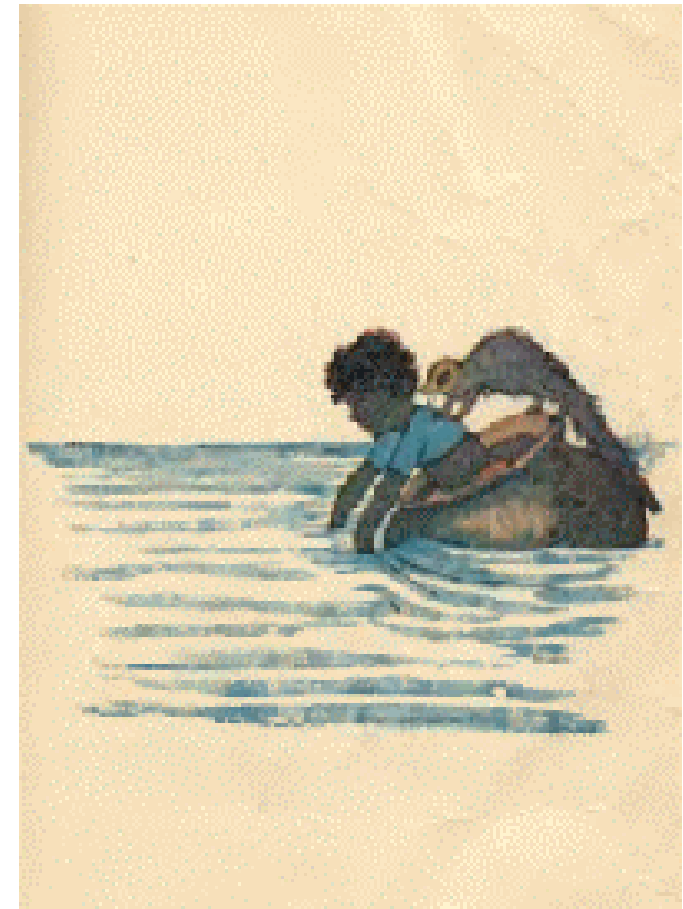
מינגו הקטנה הורידה את הכד הגדול מהביצים והנמייה
אכלה את כולן.
"עכשיו" אמרה "לא נשארו יותר תנינים קטנים לסעודה
מחר."
"לא" אמרה מינגו הקטנה "אבל עכשיו התנין מוגר
בעצמו יאכל אותי, ואני מפחדת מאוד."

והוא שחה דרך הנהר, לקח את הכד הגדול של נוגגי
השחורה וכיסה בה את הביצים. "עכשיו" אמר "בואי
הנמייה ונסי לאכול אותן". והלך משם מרוצה מעצמו.
הנמייה הייתה מאוכזבת מאוד כשראתה שהביצים
מכוסות בכד הגדול. היא הייתה עדיין רעבה, ואז ניגשה
למינגו הקטנה וביקשה שזו תעזור לה.

הן עברו בשלום את הנהר, מינגו מילאה את הכד במים
עד החצי, שמה אותו על ראשה וביחד עם הנמייה
התחילו ללכת הביתה.
כשמוגגר חזר ומצא רק את קליפות הביצים הריקות,
כעס נורא. הוא נהם ושאגה וילל וצווח עד שכל האי
רעד, ודמעות זלגו מעיניו על החול, כמו גשם.

"אל תפחדי" אמרה הנמייה "כי אנו נשוט עכשיו בכד
הגדול הזה דרך הנהר, עוד לפני שמוגגר יחזור."
היא נכנסה לתוך הכד ומינגו הקטנה דחפה את הכד
למים, נכנסה פנימה בעצמה, ובשתי הידיים שלה חתרה
בכל כוחה והכד שט על פני המים.

"טוב" אמר מוגגר "מתישהו תצטרכו לצאת, ואז אתפוס אתכן ואוכל את שתיכן." הוא הסתתר מאחורי הבית, וחיכה.

ואז הוא התחיל לרוץ אחרי מינגו הקטנה והנמייה. הוא שחה דרך הנהר אבל כשהגיע לחוף הן כבר עברו את התל הראשון. הוא רץ אחריהן אבל הן רצו מהר, הספיקו להגיע לבית לפניו, וסגרו את הדלת ואת החלונות, כך שלא יכול היה להיכנס פנימה.

כשנוגגי השחורה מצא את עצמה פתאום בחושך, בבטנו של מוגגר, רצתה לראות איפה היא בעצם והדליקה גפרור. אבל שיני מוגגר עשו כבר חורים בפח, האש של הגפרור הדליקה את הנפט הדולף ו...

בדיוק אז באה נוגגי השחורה, המרושעת, מהשוק עם פח של נפט על ראשה וקופסת גפרורים בידה. וכשמוגגר ראה אותה התנפל עליה ובלע אותה עם הפח והגפרורים והכל!

ומינגו הקטנה והנמייה חזרו לבית, עשו להן מסיבת תה
ומאז המשיכו לגור בבית הזה ביחד וכל ערב לשתות
תה.

באנג!

הנפט התפוצץ ופירק את נוגגי השחורה ואת מוגגר
לחתיכות קטנות.
כשמינגו הקטנה והנמייה שמעו את הפיצוץ, הן רצו
החוצה ומצאו רק שרידים של נוגגי השחורה ושל מוגגר
פזורים סביב.